

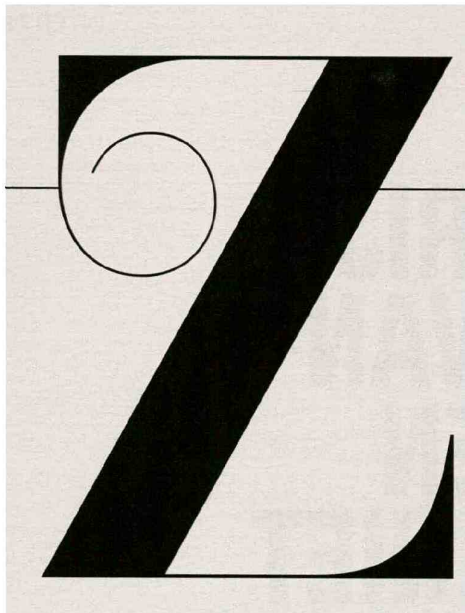
—Acteur Jacob Derwig—

**“IK BEGRIJP
NIETS VAN
MANNEN
DIE ER NIET
ZIJN VOOR
HUN**

Interview: Rosa Kogelemeijer. Fotografie: Liselore Chévalier

kinderen”

Hij is een drukbezet man: acteur Jacob Derwig (42), man van Kim van Kooten en vader van Roman (8) en Kee (4), staat veel op de planken en maakt binnenkort zijn debuut als regisseur. Hij neemt alles even serieus, maar zijn gezin gaat boven alles: “Ik wil geen afwezige vader zijn.”

Zondagochtend, tien uur. Jacob Derwig zit op het afgesproken tijdstip in een grote fauteuil in de lobby van het Antwerpse Theaterhotel te bellen met zijn vrouw Kim van Kooten. Hij staat dit weekend met de voorstelling *De Russen!* van Toneelgroep Amsterdam in het Antwerpse theater en heeft vannacht in het hotel geslapen. Vijf minuten later, zich verontschuldigend: "Kim is dit weekend alleen met de kinderen." En later in het gesprek: "We hadden het er net over hoe het kan dat de kinderen extra veel aandacht vragen nu wij het heel druk hebben."

Druk heeft het stel het deze weken zeker – vanwege Jacobs volle agenda kon het interview alleen in Antwerpen plaatsvinden. Hij staat in het theater, is aan het repeteren voor zijn regiedebuut *Kat op een heet zinken dak* en de opnames voor de film *Alles is familie*, geschreven door zijn vrouw, zijn in volle gang. "Het is even diep ademen voor Kim en mij. Vandaag sta ik vijf uur op het toneel, morgenochtend ben ik in Artis voor *Alles is familie*. In de film speel ik een verlegen dierenoppasser. De komende tijd zal ik regelmatig 's nachts opnamen hebben voor *Alles is familie* en overdag mijn voorstelling regisseren. Dan is het best lastig om thuis de rust te bewaren."

Zo werkt het met kinderen. Doorgaans hebben ze weinig begrip voor de werkactiviteiten van hun ouders... "Ja, rustig een telefoontje plegen is soms al moeilijk. Juist dan willen ze iets aan je vragen. En moet je je geduld zien te bewaren..."

Zijn er meer clichés waar je tegenaan loopt? "O zeker. Dan neem ik me bijvoorbeeld voor om geen telefoontjes te beantwoorden als ik met de kinderen ben en doe ik het toch. Of ik merk na een uurtje speeltuin dat ik er geen zin meer in heb. Of ik denk: ga nu maar even zelf schommelen. Ik wil de dingen met aandacht doen, ook de kinderen, maar soms is dat best lastig. Maar het kan geen kwaad om je elke dag voor te nemen de aandacht vast te houden; je moet prioriteiten stellen. Kim en ik zijn van een generatie die alles perfect wil doen: we moeten een liefhebbende echtgenoot zijn, een leuk gezin hebben, het werk moet perfect gaan. Mijn yogaleraar zegt: elke inspanning moet je vanuit ontspanning doen, maar dat vind ik best lastig. Het

is mijn karakter om de dingen die ik doe, goed te willen doen. Ik ga nergens half in. Ik vraag veel van mezelf."

Ook als vader? "Al jong nam ik me voor om, als ik ooit kinderen zou krijgen, een betrokken vader te worden. Dat heeft alles te maken met mijn eigen vader, die voor Unilever werkte en op mijn derde, na de scheiding van mijn ouders, naar het buitenland vertrok. Eén of twee keer per jaar vlogen mijn zusje en ik naar de plekken waar hij woonde: Nigeria, Portugal en Londen, dan gingen we met z'n tweetjes het vliegtuig in. Ik heb mijn vader in mijn jeugd weinig gezien. Dat wil ik niet voor mijn kinderen. Het is nu even heel druk, maar ik kan mijn kinderen toch regelmatig uit school halen. Ik wil thuis graag substantieel aanwezig zijn. Zo heb ik de afspraak dat ik af en toe drie maanden vrij kan nemen, zodat Kim meer ruimte heeft om te werken en ik vaker thuis ben. Dat was niet zomaar geregeld. Maar voor mij is het nooit een optie geweest om minder tijd met de kinderen door te brengen. Ik ken ze wel, van die vaders voor wie de zorg voor de kinderen op zaterdagochtend begint, maar ik begrijp daar niets van. Uiteindelijk is mijn werk niet het allerbelangrijkste in mijn leven."

Betrokken vaders zijn goed voor kinderen, blijkt uit onderzoek. Merk jij die positieve invloed ook bij je kinderen? "Dat is moeilijk te zeggen, want ik weet niet hoe ze geweest waren als ik minder betrokken was. Maar het klopt dat ze allebei evenwichtig zijn en veel zelfvertrouwen hebben. Voor de kinderen maakt het niet uit wie er bij hen is; ze zijn evenzeer aan mij als aan Kim gehecht."

Ben je meer gaan nadenken over je eigen vader toen je zelf kinderen kreeg? "Aanvankelijk dacht ik: jammer dat ik mijn vader op een dagelijkse basis heb moeten missen, maar het is niet anders. Dat veranderde toen ik zelf vader werd: ik kon niet begrijpen dat hij naar het buitenland was vertrokken. Ik bedoel: dat ouders uit elkaar gaan, dat kan gebeuren, maar om ervoor te kiezen je kinderen nog zo weinig te zien? Hij werd vanwege zijn topfunctie in het buitenland geplaatst en voor hem was het noodzakelijk om te gaan. Maar onze relatie heeft zich daardoor gedurende mijn jeugd

**"VANDAAG
STA IK OP
HET TONEEL,
MORGEN IN
ARTIS VOOR
FILMOPNAMEN"**

MEER JACOB DERWIG

Jacob Derwig studeerde aanvankelijk Theaterwetenschappen, maar stapte later over naar de toneelschool in Arnhem. Hij was een van de oprichters van 't Barre Land en speelde bij De Trust. Sinds 2005 is hij verbonden aan Toneelgroep Amsterdam. Hij speelde in diverse films en televisieseries (o.a. in *De Jurk* en *In Therapie*). In 2011 won hij een Louis d'Or voor zijn rol als Pavel Protassov in *Kinderen van de Zon*. Hij is getrouwd met actrice en scenarioschrijfster Kim van Kooten. Ze hebben twee kinderen.

nooit kunnen ontwikkelen. Ikzelf zie elke tekening die mijn kinderen maken, ik plak pleisters, ik zit bij zwemlessen; dat heeft mijn vader allemaal niet zo meegemaakt. Een puberteit heb ik niet echt gekend; ik had geen vader tegen wie ik me kon afzetten. Ik ben er uiteindelijk voor in therapie gegaan, ik moest voor mezelf uitzoeken hoe ik ermee om moest gaan. Ik heb er ook met mijn vader over gepraat, heb hem uitgelegd wat het voor mij heeft betekend. En dat heeft ons nader tot elkaar gebracht. Hij is trots op me en ziet elke voorstelling waarin ik speel. Een tijd lang ben ik blijven hangen in de gedachte dat we zo veel van elkaar gemist hebben, maar nu denk ik: we kunnen ook samen nieuwe herinneringen maken. Hij woont in Londen en ik zoek hem daar op als ik kan. Het is goed om te voelen dat we een nieuwe invulling hebben kunnen geven aan onze relatie."

Hoe was het voor je moeder om alleen achter te blijven met twee kinderen?

"De drang alles zo goed mogelijk te willen doen, heb ik waarschijnlijk van haar. Sinds

ik zelf kinderen heb, heb ik nog meer bewondering voor haar. Ze was kinderrechtser en is altijd blijven werken. Na haar werk sprintte ze langs de winkel en ze zorgde voor ons zonder te klagen. Bitter over het vertrek van mijn vader is ze nooit geweest; ze ging gewoon door en zette haar eigen wensen op een laag pitje. Pas toen mijn zus en ik het huis uit waren, is er een nieuwe man in haar leven gekomen. Ze is nog steeds heel actief en is bijvoorbeeld altijd bereid om op te passen."

DEBUUT ALS REGISSEUR

Acteur Barry Atsma, die ook in Antwerpen is, komt de lobby van het hotel binnen en wordt meteen aangesproken door een paar Nederlandse fans. Jacob moet erom lachen. "Barry is de enige echte filmster in Nederland." Zelf wordt hij niet vaak herkend, waarschijnlijk omdat hij niet regelmatig op het witte doek of op tv te zien is (onlangs alleen als therapeut in de serie *In therapie*) en vooral bekend is als acteur in de toneelwereld. Deze maand maakt hij zijn debuut als regisseur bij TA-2, het platform van Toneelgroep Amsterdam voor de ontwikkeling van (regie)talent, en Toneelschuur Producties met de productie *Kat op een heet zinken dak*, van Tennessee Williams. Zelf een voorstelling regisseren is een langgekoesterde wens, zegt hij. "De drang om zelf iets te creëren heb je of heb je niet. Ik vind het een opwindend proces"

Waarom heb je voor dit stuk gekozen?

"Het is een heel explosief stuk over een familiëcrisis die zich afspeelt op het 65e verjaardagsfeest van de vader. Iedereen blijkt al jaren tegen elkaar te liegen en voor de vader is zelfs verzwegen dat hij terminaal ziek is. Bijzonder is dat Kim en ik samen de tekst hebben vertaald. Ze is goed in scripts schrijven, maar vertalen blijkt ze ook vreselijk goed te kunnen. Het mooie is dat zij deel uitmaakt van de voorstelling die ik maak en dat ik een rol speel in een film die zij geschreven heeft."

Is het gevaar dan niet dat je thuis voortdurend over werk praat?

"Voor sommige stellen is het niet fijn om samen een gezin te hebben en samen te werken, maar ik vind het prettig. Het script voor *Alles is familie* heb ik bijvoorbeeld vanaf een leeg scherm zien ontstaan; dan is het bijzonder om er uiteindelijk zelf een rol in te spelen. Wel hebben we de afspraak dat de computers van tafel gaan als de kinderen thuis zijn. Daar proberen we ons aan te houden. Wij zijn ook geen stel dat alle feestjes afstruint. Kim is yoga gaan doen en zei dat ik het ook eens moest proberen. Aanvan-

Kim en ik zijn van een generatie die alles perfect wil: relatie, gezin, werk...

kelijk dacht ik dat het niets voor mij was, maar het is goed voor mijn lijf, voor mijn houding en voor een algehele ontspanning. Kim is vorig jaar op yogaretraite geweest in Toscane en dat vond ze het fijnste wat ze ooit heeft gedaan. We hebben allebei werk dat geestelijk veel van je vraagt; daar moet je iets tegenover stellen."

Wanneer ben jij het gelukkigst met je gezin?

"Als de dingen vanuit ontspanning gaan, denk ik. Op de fiets merk ik dat bijvoorbeeld. Altijd heb je haast op de fiets, maar je kunt ook ontspannen fietsen zonder haast. Laatst waren we met het hele gezin op een landgoed in Twente voor de opnames van *Alles is familie*. Dat voelde zo goed; het was de film van Kim, ik mocht daar een rol spelen, en de kinderen sjouwden met takken door het bos. Ik voel me het gelukkigst als iedereen zijn eigen gang gaat en we toch samen zijn. Vorig jaar waren we voor het eerst samen met een bevriend stel met kinderen op vakantie. De kinderen vermaakten elkaar en ik kon weer een boek lezen. Dat is ook wel eens lekker." □

Bij TA-2, het platform van Toneelgroep Amsterdam voor de ontwikkeling van (regie)talent, en Toneelschuur Producties, maakt Jacob Derwig zijn regiedebuut met *Kat op een heet zinken dak*. De voorstelling is van 14 tot en met 30 juni te zien in de Toneelschuur Haarlem. Meer informatie: www.tga.nl en www.toneelschuur.nl.